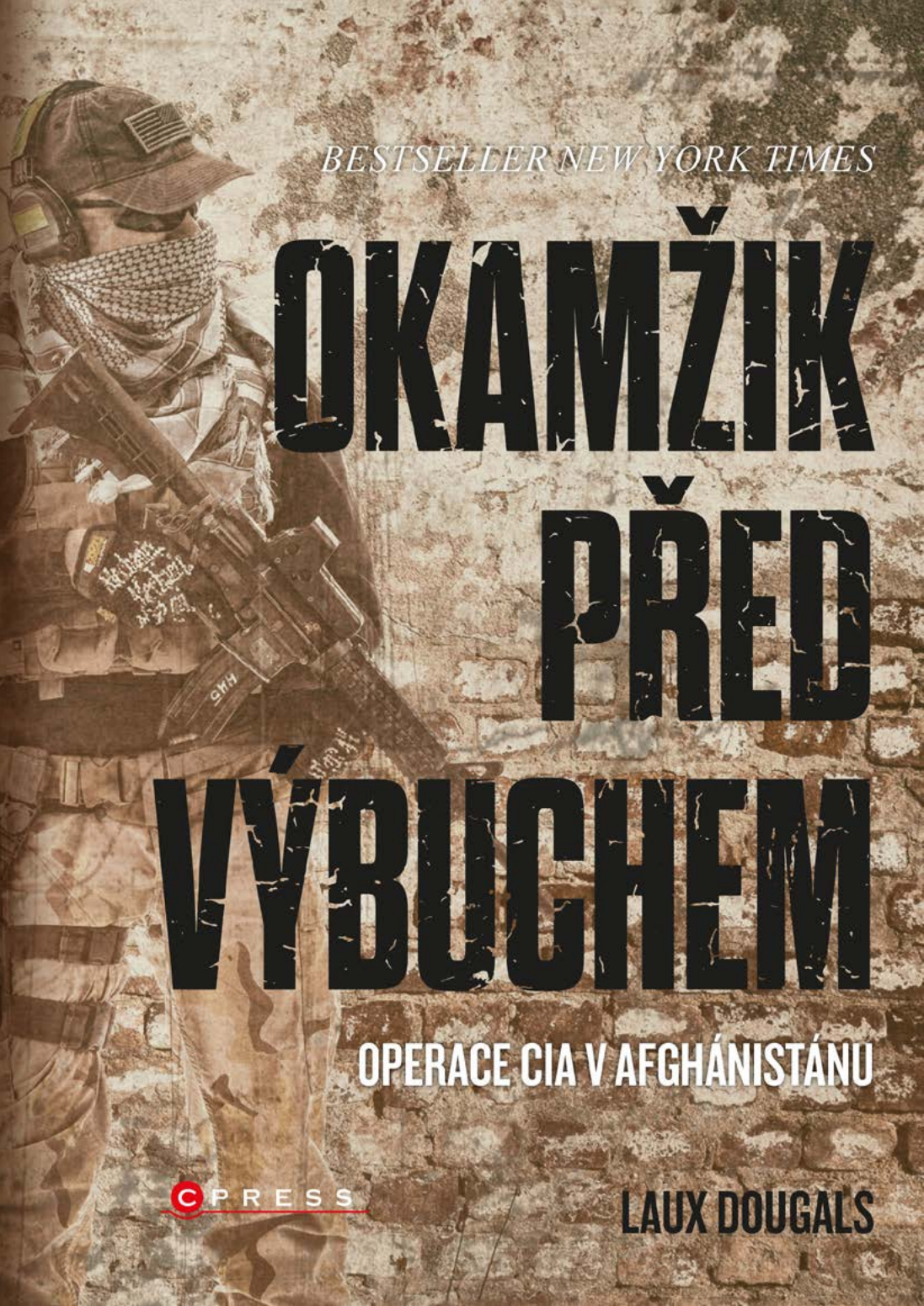

BESTSELLER NEW YORK TIMES

OKAMŽIK PŘED VÝBUCHEM

OPERACE CIA V AFGHÁNISTÁNU

CPRESS

LAUX DOUGALS

Okamžik před výbuchem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Douglas Laux a Ralph Pezzullo

Okamžik před výbuchem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Okamžik před výbuchem

OPERACE CIA V AFGHÁNISTÁNU

Okamžik před výbuchem

OPERACE CIA V AFGHÁNISTÁNU

DOUGLAS LAUX A RALPH PEZZULLO

CPress
Brno
2019

Okamžik před výbuchem

Douglas Laux a Ralph Pezzullo

Překlad: Jan Benda
Jazyková korektura: Michal Bečvář
Obálka: Adam Pižurný
Odpovědný redaktor: Dalibor Kumr
Technický redaktor: Radek Střecha

Authorized translation from the English language edition LEFT OF BOOM.
Copyright © 2016 by Douglas Laux and Ralph Pezzullo. All rights reserved.
Translation © Jan Benda, 2019

Objednávky knih:
www.albatrosmedia.cz
eshop@albatrosmedia.cz
bezplatná linka 800 555 513
ISBN tištěné verze 978-80-264-2697-4
ISBN e-knihy 978-80-264-2749-0 (1. zveřejnění, 2019)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství CPress v Brně roku 2019 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 35 836.
© Albatros Media a. s., 2019. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA

VEŠKERÁ FAKTICKÁ PROHLÁŠENÍ NEBO ANALÝZY POCHÁZEJÍ OD AUTORA A NEVYJADŘUJÍ OFICIÁLNÍ STANOVISKA CIA NEBO JINÉ AMERICKÉ VLÁDNÍ AGENTURY. NIC Z TOHOTO OBSAHU BY NEMĚLO BÝT CHÁPÁNO JAKO UPLATŇOVÁNÍ NEBO NAZNAČOVÁNÍ AUTENTIZACE INFORMACÍ AMERICKOU VLÁDOU ČI SOUHLAS AGENTURY S AUTOROVÝMI NÁZORY.

TENTO MATERIÁL PŘEZKOUMALA CIA, ABY NEBYLY ODHALENY INFORMACE PODLÉHAJÍCÍ UTAJENÍ.

Věnováno mému bratrovi, jedinému člověku,
který až doteď doopravdy věděl…

Obsah

1. ÚTOK NA CHÓST 11
2. NÁBOR 23
3. VÝCVIK 37
4. ZÁKLADNA VÁDÍ 55
5. ABDUL 69
6. HADŽI DŽAN 83
7. VELITEL CHÁN 97
8. PALEBNÁ ZÁKLADNA STONE 111
9. BOB 127
10. PAMPLONA 143
11. CAMP GECKO 163
12. MAHMUD 179
13. MULLÁH SALAAM 193
14. VĚZENÍ SARPOSA 207
15. WALI DALÍR/MULLÁH RAŠÍD 221
16. WOLVERINE 237
17. TERMINACE 251
18. KATE 265
19. KUDLA DO ZAD 281
20. SESTUPNÁ SPIRÁLA 295
21. SÝRIE 311
22. ZÁVĚREČNÁ FÁZE 327
23. REZIGNACE 341
Poznámky 357

1.

ÚTOK NA CHÓST

Dostaneme tě, týme CIA. Dá-li Bůh, dostaneme tě.

HUMAM KHALIL AL-BALAWI,
JORDÁNSKÝ SEBEVRAŽEDNÝ ATENTÁTNÍK

30. prosince 2009, v deset hodin ráno v restauraci State Lake Tavern, která se nachází v centru Chicaga, jsem vklouzl do jednoho z boxů a soustředil se na svoji přítelkyni Kate, jež ve světle stropní halogenové zářivky doslova zářila. Byla vším, o čem jsem kdy snil, a ještě něčím více: nádherná, temperamentní, láskyplná, zábavná, sexy a inteligentní.

„Dneska ráno vypadáš skvěle," zalichotil jsem jí rozverným středozápadním šarmem – a to i navzdory pocitu úzkosti, který pramenil ze setkání s jejími nejlepšími kamarádkami, jež mne čekalo odpoledne a mělo sloužit jako předehra k velké žranici s oslavou, plánovanou na silvestra.

„Díky," zavrkala.

„Mám zatracený štěstí."

„Já vím." Její úsměv mne nikdy nepřestával ohromovat – způsob, jakým měnil výraz jejího obličeje, i to, jako by zdánlivě rozzářil celé okolí.

Jedna moje část mě naváděla, abych ji popadl, vzal nahoru do pokoje a serval z ní všechno oblečení. Jiná část si však nejprve toužila objednat Bloody Mary a poté pouvažovat o nadcházejícím odpoledni. Chtěl jsem se jejím kamarádkám zalíbit.

Kate mi představila její máma, s níž jsem se seznámil během sledování fotbalového zápasu v baru Rhino v Georgetownu. Katina máma tam sehrávala svoji úlohu lobbistky a obstarávala zábavu pro jisté obchodní společníky. Já v baru popíjel se svými neurvalejšími kamarády a fandil Buckeyes. Skončilo to tak, že nám kupovala panáky a svěřila nám informaci o brzkém stěhování své dcery do D. C. Bezvadná dáma.

O rok později se z nás stali dva zamilovaní lidé okolo dvacítky. Usrkával jsem Bloody Mary a studoval přitom menu. „Myslím, že si objednám vejce Benedikt," oznámila mi Kate.

„Skvělý," okomentoval jsem její volbu, zatímco se moje mysl pokoušela najít vhodný ekvivalent ke slovu „vejce" v paštštině.

Cože?

Byla to přirozená reakce. V průběhu minulých deseti měsíců jsem se totiž naplno věnoval studiu tohoto jazyka a minulý pátek jsem složil zkoušku z odborné způsobilosti s hodnocením 3/3 ILR (stupnice interagenturního jazykového kulatého stolu), což bylo docela překvapivé, protože až do útoku na Světové obchodní centrum jsem nedokázal Afghánistán najít na mapě, ani jsem v této etapě svého života neopustil Středozápad. Zajisté jsem nevěděl, že Paštuni jsou v tamější zemi nejpočetnějším kmenem a že v Pákistánu žije dalších devětadvacet milionů lidí mluvících tímto jazykem.

Kate neměla o tomto jazykovém kurzu nejmenší ponětí a totéž platilo i o totožnosti mého opravdového zaměstnavatele. Musel jsem jí

navykládat, že jsem [redacted]. Stejnou krycí historku jsem pověděl i rodičům a blízkým přátelům.

„Co si dáš ty?“ Zajímala se Kate.

„Tak se podívejme…“

Zvedl jsem menu ze stolu a náhle na stehně ucítil jakési vibrování. Ačkoli nesnáším, když lidé v restauraci čumí do svých mobilů a nevěnují se svým přátelům, něco mi napovídalo, abych na něj raději mrkl.

Na malé obrazovce iPhonu se objevila čtyři slova, jež mi v nedaleké budoucnosti dramaticky změní život: „Kámo, koupili jsme to!“

Textovku mi poslal kamarád Ben Z., jenž byl před nedávnem nasazen do [redacted] Afghánistánu, přímo doprostřed těch sraček. V žilách mi náhle začal kolovat příval adrenalinu a můj mozek se rozjel na plné obrátky.

Odepsal jsem mu: „Co se, u všech ďasů, stalo? Vysvětli to,“ a použil jsem textový nástroj Googlu (Google Voice), který doručil moji otázku na druhou stranu planety za několik sekund.

„Camp Chapman. Prvotní zprávy jsou zlý. Hodně našich chlapů.“

„KIA?“ Odepsal jsem.

„Zatím nevíme.“

Forward Operating Base (FOB – předsunutá zabezpečená základna pro podporu taktických operací) Chapman ležela kousek od města Chóst v oblasti ovládané Tálibánem, nedaleko hranic s Pákistánem. Základna nesla jméno seržanta Nathana Chapmana ze speciálních sil – prvního amerického vojáka, který umřel v boji v Afghánistánu –, rozkládala se na vyprahlé náhorní plošině ve výšce tří tisíc stop a obklopovaly ji vysoké hory. Tuto oblast ovládal vojensky i politicky Džaláluddín Hakkání, vojenský velitel, jenž byl v letech během sovětské války v Afghánistánu na výplatní pásce CIA a stále se úzce přátelil s Usámou bin Ládinem. Jak jsem se dověděl, Hakkání měl komplikovanou povahu: O ideologii, teologii a budování státu jevil menší zájem,

oproti tomu ho více zajímalo zachování jeho lukrativního impéria pašování drog. V končině, kde se loajalita mění jako ponožky a vendety jsou na denním pořádku, byl momentálně naším nepřítelem.

Služebna CIA v Chóstu byla zastrčena uvnitř mnohem rozsáhlejší vojenské základny. Odděloval ji vlastní, vysoce zabezpečený plot a hlídali ji civilní kontraktoři, kteří dříve sloužili u Speciálních jednotek, ozbrojeni automatickými puškami. Několik tam nasazených mladých důstojníků z CIA jsem znal a prodělal s nimi výcvik na Farmě, výcvikovém zařízení Agentury v jižní Virginii, kam nás všechny poslali naučit se základům řízení tajných operací.

Momentálně jsem se nalézal v Chicagu, nikoli v D. C., a tudíž jsem nemohl napochodovat na ústředí (HQ) a nabídnout jim své služby. Ani jsem nebyl na nasazení připraven. HQ mne ve skutečnosti plánovalo poslat do akce až v červnu 2010. Během těchto šesti nadcházejících měsíců jsem měl před odchodem na FOB obdržet zbraně a podstoupit další potřebný výcvik.

Seděl jsem tedy za stolem obklopen lidmi, kteří popíjeli, jedli, konverzovali a dívali se na vysokoškolský fotbal, a uvažoval jsem o možných důsledcích po nastalém útoku na místo, o němž nikdy neslyšeli a patrně jeho název ani nedokázali vyslovit.

Nejspíš se jako většina Američanů domnívali, že po celé zeměkouli jsou nasazeny tisíce důstojníků z Agentury. Omyl. Dokonce i na takové horké půdě, ve východním Afghánistánu, jsme měli pouze hrstku lidí. Kdybychom tedy přišli i jen o jednoho či dva, rovnalo by se to těžké ráně. Nacházely se tam zdroje, jež vyžadovaly řízení, a hodnotné zpravodajské informace vztahující se k Tálibánu a Al-Káidě, které bylo nutné shromáždit. Záviselo na tom bezpečí desítek tisíc vojáků NATO a americké armády. Odborníci na politiku by mohli argumentovat – a měli by ve svých tvrzeních pravdu –,

že útok podobný tomu na Chóst by mohl vskutku ohrozit bezpečí Spojených států.

Kate, jež brebentila o rodině Kardashianů, si všimla změny v mém chování, a zmlkla.

„Všechno v pořádku?“

„Jasně,“ zalhal jsem.

„Nevypadáš zrovna v pohodě.“

„Vážně?“

„Jo, Dougu. Co se děje? Seš nervózní z toho setkání s mýma kámoškama?“

„Ne, vůbec. Ale řekl bych, že můj žaludek na to má jinej názor.“

„S kým jsi to mluvil?“ Zeptala se s větší břitkostí v hlase.

Opět jsem zalhal. „S bráchou.“

„Co chtěl?“

Věděl jsem, kam to směřuje, a zalhal jsem potřetí. „Abych přišel někdy navštívit svoji neteř, dokud jsem v Chicagu.“

„Och.“

Z podezřívavého záblesku v jejích očích jsem poznal, co se jí honí hlavou: Myslela si, že mám poměr se svojí ex. Obyčejně se mi to stávalo, když jsem se ocitl v podobných situacích přistižen a musel se přetvařovat, abych neprozradil své krytí. Jamese Bonda takové problémy netrápily.

Pokusil jsem se nasměrovat konverzaci zpět k reality show, o níž mi vyprávěla, přestože část mé mysli řešila logistické záležitosti s dopravou do Chóstu. Popravdě jsem umíral touhou dostat se do terénu a konečně dělat to, kvůli čemu jsem se Agentuře upsal: zaútočit na nepřítele.

11. září 2001 jsem byl zobák na univerzitě v Indianě a odstartoval jsem svoji studijní dráhu, na jejímž konci mne čekala kariéra optometristy. Toho večera, kdy jsme byli všichni v šoku a snažili se zpracovat nastalé

události, jsem se o útocích na Světové obchodní centrum bavil se spolubydlícím. Vybavuji si jeho slova: „Pravděpodobně je to dílo bin Ládina."

A já na to (věřte, nebo ne): „Kdo je to?"

O bombových útocích na americká velvyslanectví v Keni a Tanzanii nebo o útoku na torpédoborce USS *Cole* jsem nevěděl nic a rovněž jsem nikdy neslyšel o Al-Káidě. 11. září se stalo významným klíčovým mezníkem mého života a způsobilo radikální změnu mých názorů i smýšlení. Změnil jsem svůj hlavní obor na politologii, studoval jsem japonštinu, čínštinu a více se učil o okolním světě.

Podezření v Katiných očích přetrvávalo.

„Takže jsou zajímaví, co?" Otázal jsem se a odkazoval přitom na Kardashiany.

Zírala skrze mě na telku nad barem, v níž se „Tygrům" z Tennessee právě podařil touchdown. Kamera zašvenkovala na rozjařené, bílo-modře pomalované obličeje a skákající roztleskávačky. „Kdo?"

„Kardashianové," odvětil jsem, zatímco lidé u baru si radostně plácali rukama.

„Jasně."

„Jak se ta show jmenuje?"

Stále se na mne ani nepodívala. *„Držte krok s Kardashiany."*

„Takže s nima držíš krok?" Pokusil jsem se vnést do hovoru trochu humoru.

Ani náznak úsměvu. „Jasně," poznamenala a nadále se ke mně chovala přezíravě.

Co původně vypadalo na zábavný den, se měnilo v bolení hlavy.

„Co tvá máma plánuje na silvestra?"

„Vyráží ven."

„Fakt? To je překvapení."

Ani sarkasmus na ni nezabral. Nato nám přinesli jídlo. Pustila se do svých vajíček, ale mě přešla veškerá chuť. Já vysedávám v luxusním

baru, popíjím Bloody Mary, zatímco mí kamarádi jsou na druhé straně světa a dávají dohromady zbytky těl.

Jedna má část chtěla vzít Kate za ruku a celou situaci vysvětlit – prozradit svoji identitu operačního důstojníka CIA [redacted] a podělit se o své obavy o kolegy. Nicméně to nešlo. Nikoli proto, že se Kate o zahraniční záležitosti příliš nezajímala (nezajímala), ale kvůli tomu, že mne svazovala přísaha, na jejímž základě jsem nikomu o svém zaměstnání nemohl říci pravdu.

Snažil jsem se tedy Kate utěšit a vžil se do role přítele, který shazuje sám sebe a odmítá prozradit trapné informace, navíc nepravdivé. Úloha, již jsem nesnášel a cítil se kvůli ní jako naprostý debil.

„Hej, Kate, miláčku, koukni na mě a přestaň sledovat televizi. Hej, víš, že tě miluju a nejde mi o to, aby se mnou bylo těžký pořízení. Budu k tobě upřímnej: Je to trochu trapný a neřekl jsem ti to, poněvadž jsem se s bratrem poslední dobou dost hádal, a fakt mě to zneklidňuje, protože ignoruje naši nejnovější hádku a prostě očekává, že na ni zapomenu a přijdu ho navštívit."

Byla to nestoudná lež a sám sobě jsem uštědřil ránu do břicha. S bratrem se nikdy nehádáme a já navíc nepřipouštím, aby mne takové záležitosti zneklidňovaly. Nicméně jsem ta slova sebevědomě vyřkl a ona zafungovala, neboť Kate nyní zaměřila svá nádherná modrá kukadla přímo na mne a zeptala se: „Vážně?"

„Jo, zlato. Ale už vypínám mobil a budu se věnovat jenom tobě."

„Okay," odpověděla líbezně. Miloval jsem ji. Miloval. Před dvěma lety jsem přišel o další přítelkyni, když jsem musel náhle odcestovat [redacted] a nemohl ji říci, kam se vydávám nebo jak dlouho budu pryč.

Nechtěl jsem o Kate přijít. Byla výjimečná a já doufal, že si ji jednoho dne vezmu a založím s ní rodinu.

Do Katina chování se opět pomalu vracela vřelost a začali jsme mluvit o pozdějším setkání s jejími kamarádkami a probírat možná místa, kde se navečeříme.

Leč otázka Afghánistánu mne nepřestávala sužovat jako nepříjemná vyrážka. Přibližně každých dvacet minut jsem se omluvil, odešel na záchod a zkontroloval mobil. Ben Z. už neměl co dodat, až na skutečnost, že útočníkem byl zdroj CIA.

Hlavou se mi honily otázky: Jak se mu podařilo propašovat bombu na těžce opevněnou základnu? Kdo ho řídil? Kdo z ústředí to setkání schválil?

Napsal jsem několika dalším kolegům, abych zjistil, co zaslechli. O útoku, k němuž došlo před pouhými několika hodinami, ale zatím jej neoznámila média, většina ještě nevěděla.

Po pozdní snídani jsme se s Kate vrátili na pokoj v hotelu Wit, aby se mohla upravit. Jakmile se za námi zavřely dveře, sevřela mě v náručí, políbila na rty a já její polibek opětoval. Byli jsme dva mladí milenci dychtiví uvolnit předchozí napětí. Brzy jsme se ocitli v posteli a rvali ze sebe oblečení.

Potíž spočívala ve skutečnosti, že se část mého já nenacházela v romantické náladě a jednoduše jsem nedokázal předstírat stav vzrušení, který se v mém velice vynervovaném duševním rozpoložení nedostavoval. Později jsem se od psychiatra dozvěděl následující: Aby došlo k sexuálnímu výkonu, musí se sympatické a parasympatické nervové systémy aktivovat současně, což není možné, běží-li váš mozek na plné obrátky.

Tehdy jsem to nevěděl a svoji netečnost místo toho svedl na tři Bloody Mary vypité při pozdní snídani.

Frustrovaná Kate mi začala vyčítat přílišné pití. Úžasné. Teď se vrhla na moje nejméně oblíbené téma.

Projelo mnou nutkání vytáhnout z mini ledničky pivo a vypít je. Jelikož bych tímto činem jen podpořil její argumentaci, uvažoval jsem o úprku z pokoje a procházce po mrazivých chicagských ulicích.

„Dougu, musíš se tomu postavit!“ Zakřičela za mnou Kate.

Teď ne. Díky.

Ustoupil jsem do koupelny, připomenul si, že jsem se ženou, kterou miluji, a v duchu si přikázal, abych se po následující dva dny zaměřil na to, učinit ji šťastnou.

Nějak se mi podařilo dojít do baru na Sheffield Avenue a nasadit přátelský obličej pro Katiny kamarádky. Obyčejně se na seznámení s novými lidmi těším, leč tento den nebyl snadný a slavnostní frivolnost kolidovala s temným silovým polem smrti, strachu a očekávání, jež mé kroky pronásledovalo jako stín.

Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem předstírat, že je všechno v pohodě, protože nebylo. I když se kolem mne mačkaly Katiny půvabné, entuziastické kamarádky a kladly mi naprosto rozumné a nevinné otázky typu „Jak se ti líbí ve Washingtonu?“. „Jaké to je, pracovat jak kontraktor?“. „Kam jsi chodil do školy?“, stále jsem pokukoval po televizní obrazovce a sledoval vážnou tvář novináře Wolfa Blitzera a mapu Afghánistánu v pozadí. Titulek běžící podél spodní části obrazovky uváděl: „Útok na americkou základnu v Afghánistánu.“

Zaslechl jsem ho říkat něco o amerických obětech. Svaly v hrudníku a ramenech se mi reflexivně zatnuly.

„Takže musíš být fanoušek Indiana Hoosiers,“ poznamenala jedna z Katiných kamarádek.

„Jo, jsem.“

„Chybí ti Bobby Knight?“ Měla velké, světle hnědé oči, dokonalou, světlou pleť a úsměv, do nějž se zahledět, roztálo by i srdce z kamene.

Z televize jsem náhodou zaslechl mluvčího Pentagonu pronést něco o muži se sebevražednou vestou. V mysli mi současně jako ohňostroj explodovalo několik otázek. Jak důkladně ten zdroj prověřili? Setkal se s ním předtím někdo? Kdo mu, kurva, umožnil projít přes perimetr CIA bez důkladného prohledání?!

„Víš, kdo je Bobby Knight, že jo?"

„Samozřejmě," opáčil jsem s úsměvem. „Jen jsem věnoval pozornost té reportáži v telce. Sorry."

„Já vím. Všimla jsem si. Afghánistán," podotknula a pokrčila rameny. „Nechápu to. Fuj."

Mohl jsem jí vysvětlit jeho trýznivé dějiny včetně invazí Alexandra Velikého, Čingischána, Číny, Pákistánu, Otomanů, Britů a Sovětského svazu. Nyní jsme se jej pokoušeli „zabezpečit" a zamezit jeho využívání coby základny islamistických teroristů. Podle Obamovy administrativy jsme rovněž pracovali na stabilizaci nejisté vlády Hámida Karzaje, přetvoření jeho armády a vymanění lidí ze třináctého století, v němž uvízli po staletích bojů, útisku a zanedbávání.

Aby těch komplikací nebylo málo, napsala mi moje expřítelkyně Hannah. Kromě mého bratra jako jediná věděla, čím se živím. Nikdy jsem jí to neřekl přímo, ale [redacted], jenž nás představil, pověděl své mladé o [redacted] a ta to vyžvanila Hannah.

Napsala mi: „Bože, prosím, napiš mi, že jsi v bezpečí a ne v A."

Odepsal jsem: „Ne. Stále jsem ve Státech."

Ani ne za minutu mobil zacvrlikal znovu: „Znáš někoho ze zabitých?"

Podle Wolfa Blitzera nebyla jména mrtvých Američanů dosud zveřejněna.

Odepsal jsem: „Nevím. V tomto okamžiku toho víš tolik, co já."

Začal jsem si dělat starosti o Kate. Seznámila se s některými mými kolegy, které do Chóstu poslali. Zveřejní-li jejich jména, mohla by

si dát dvě a dvě dohromady, a proto zjistit, kde doopravdy pracuju. Všiml jsem si, jak na mě z opačné strany místnosti mává a přivolává k jukeboxu, z něhož hrál na plné pecky „Electric Feel“ od MGMT. Chtěla tancovat.

Ukázal jsem na záchod a naznačil, že nejdřív musím vyřídit jisté záležitosti. Zkontroloval jsem, že kromě mě v místnosti se zelenými kachličkami nikdo není, a přikročil jsem k mazání zpráv od Hannah. Došel jsem k závěru, že mi patrně bude v průběhu večera nadále psát, a změnil jsem její jméno v kontaktech na „Toma“. Tím pádem, koukne-li někdy Kate na můj mobil, bude si myslet, že si píši s jedním z kamarádů z D. C.

Následujícího dne – na silvestra – unikly z Chóstu další strašné novinky a já se ze všech sil snažil je potají zpracovávat a současně si zachovat optimistické vystupování. Večer jsem si oblékal půjčený smoking a spatřil Kate, jež vyšla z ložnice v přiléhavých, modrých šatech.

„Wow. Vypadáš nádherně.“

Naše oči se setkaly a v tu chvíli mi to došlo: Co jí povím, až se vrátíme do D. C.? Rozhodnou-li se na HQ poslat do Chóstu mne, abych okamžitě nahradil jednoho ze zemřelých důstojníků, jak jí to vysvětlím?

V tom okamžiku jsem si uvědomil, že o ni pravděpodobně přijdu. Přestože byla Kate úžasná osoba a já ji miloval a doufal, že se s ní jednoho ožením, byl bych pryč dlouhou dobu, možná roky. Mohl bych doufat jen v to, že až se z Afghánistánu vrátím a budu připraven z Agentury odejít, neprovdá se mezitím za někoho jiného. Nato by se mi možná naskytla příležitost všechno jí vysvětlit a napravit.

Kate možná tíseň v mém srdci vycítila, přešla ke mně, políbila mě na tvář a řekla: „Předpokládám, že tě budu líbat za několik hodin o půlnoci, takže vyžaduju, aby ta tvář byla hladká.“

Vzdálil jsem se do koupelny a stanul tváří v tvář vlastnímu odrazu v zrcadle, z něhož na mne hleděla bledší a méně sebevědomá verze mě samotného. Loboval jsem za to, aby mne poslali do první linie, a nyní se mi moje přání mělo splnit.

„Pospěš si," zaslechl jsem Kate přes dveře. „Chci tam být brzo, abychom si mohli najít nejlepší stůl."

„Už jdu, lásko. Dej mi minutku."

Nanesl jsem si na tvář holicí pěnu a přiložil ke kůži žiletku. Hlavou mi blesklo, že tuto činnost pravděpodobně nějakou dobu znovu vykonávat nebudu.

Měl jsem pravdu. Znovu jsem se neholil po dobu dvou a půl let.

2.

NÁBOR

Ukrytá touha
Ukrytou touhu upřenou žitím zdejším,
teď vypluj, poutníče, si vypátrat a seznat.

WALT WHITMAN, Untold want (přeložil Václav ZJ Pinkava)

Vyrůstal jsem jako pilně studující kluk na venkovském okrese ve východní Indianě, v domově dvaadvaceti tisíců lidí. Na základě údajů ze sčítání lidu z roku 2014 sestávalo 98,1 % obyvatelstva z bělochů a střední školu dokončilo pouhých 9,5 % místních občanů ve věku přesahujícím pětadvacet let, takže pravděpodobnost, že se místní kluk stane důstojníkem CIA nasazovaným v zahraničí, bylo možné přibližně srovnat s nadějemi Chicaga Cubs na vítězství ve Světové sérii.

Moje rodina byla rozvětvená, bělošská a římskokatolická. Táta pracoval jako ředitel závodu v místní ocelárně, v níž měnili roztavenou ocel na menší výkovky. Vyrůstal se třinácti sourozenci a ve velké bídě, na Vánoce dostávali pouze ponožky a spodní prádlo.

Můj otec byl tichý, válečný veterán z vietnamské války a s námi až do našich šestnácti mluvil jen zřídkakdy. Ve všední dny se vracíval z práce domů v půl páté v pracovním oblečení s vyšitou jmenovkou na kapse a usedával k večeři. Během jídla by se dal počet vyřčených slov spočítat na prstech jedné ruky. Po večeři chodíval sám do své kůlny, anebo nás vzal s bratrem ven štípat dříví, jež sloužilo jako palivo pro kotel, v němž plápolaly plameny od září až do dubna.

Stromy kácel motorovou pilou a my s bratrem následně dřevo štípali, nakládali do pick-upu, rovnali na sebe a poté vykládali na kolečko, vozili do domu a znovu rovnali. Byla to jednotvárná, těžká dřina a já ji nenáviděl, přestože jsem díky ní zesílil.

Během baseballové sezony lehával táta v trenýrkách na své posteli a poslouchal Joea Nuxhalla a Martyho Brennamana, kteří v rádiu, které měl od šestnácti, komentovali zápasy Reds.

Když máma zrovna nevařila nebo se nestarala o dům, brala příležitostné práce na blízké Bear Creek Farms, což byla restaurace zařízená ve vesnickém stylu, s malým zábavním parkem. Ve třinácti jsem tam získal svoji první práci, sklízel jsem nádobí ze stolů. Následně jsem povýšil na umývače nádobí a vydělával tři dolary za hodinu. Poté jsem se stal kolotočářem a obsluhoval jsem kolotoč, což byla zábava, ovšem jen do chvíle, kdy po svezení na té atrakci zatoužila skupinka amišských návštěvníků nacpaných hranolky a hot dogy, kteří celý kolotoč pozvraceli, a já jej musel zastavit a opláchnout hadicí.

V šestnácti jsem získal řidičák a krátkodobou práci skladníka ve Walmartu. Zatímco jsem pracoval, chodívali tam mí vidláčtí kamarádi, stoupli si přímo před bezpečnostní kamery a říkali: „Hej, Dougu, koukej," a cpali si dévédéčka za kalhoty. Měl jsem dvě možnosti: buď je prásknout, nebo svého nadřízeného neinformovat a riskovat tak vyhazov. Zvolil jsem druhou možnost.

Když jsem nepracoval nebo netrávil čas ve škole, opíjel jsem se s přáteli nebo četl knihy. Většina mých kamarádů žila v kempu vyhrazeném pro obytné přívěsy a věčně lítala v malérech. Nechtěl jsem skončit ve vězení, oženit se v devatenácti s děckem na krku a farmařit, respektive pracovat v ocelárně.

Mou rádkyní se stala moje devětaosmdesátiletá babička, jíž osud nadělil šedesát tři vnoučat. V její společnosti jsem strávil spoustu pátečních večerů a pojídal přitom sendviče s vepřovou panenkou v místní hale neziskovky pro válečné veterány s názvem Americká Legie. Přestože dokázala stěží přečíst noviny, přežila války, smrt, manželství a všechny ostatní formy lidského utrpení. V průběhu takto prožitých let získala jistou, těžce nabytou moudrost.

Jednou jsem se jí zeptal, jaké to bylo, mít tři sourozence, kteří válčili ve druhé světové válce, a tři syny sloužící ve Vietnamu. Odpověděla: „Musela jsem zůstat klidná a jít dále, aby mých šest mladších dcer nepodléhalo panice a práce na farmě byla hotova."

Do posledního ročníku na střední jsem nikdy neletěl letadlem ani neviděl oceán. Nicméně jsem věděl, že chci dělat něco, co mě dostane z venkovské východní Indiany. V té době, v roce 2001, iPhone ani Facebook neexistovaly, takže ambice stát se podnikatelem v Palu Altu jako Steve Jobs se v mém hledáčku možností nevyskytovaly. Místo toho jsem si sám sebe v budoucnu představoval jako typičtějšího doktora nebo právníka.

Jedné noci, několik měsíců před maturitou, jsem spal v přízemí našeho domu a znenadání jsem se probudil obklopen kouřem a plameny. Podařilo se mi odkulit se z postele a vylézt ven oknem. Táta ve snaze oheň uhasit propadl krokvemi a málem umřel. On i máma se nadýchali velkého množství kouře a způsobilo jim to vážně potíže.

Náš dům vyhořel do základů, prý za to mohly veverky, které proklouzly do podkroví a prohryzaly rozvody elektřiny. Rodiči tento

zážitek silně otřásl, takže jsem se snažil zůstat silný, jakmile se u nás shromáždili přátelé a příbuzní, aby nám pomohli prosít popel a najít nějaké osobní suvenýry.

Vzpomínám si, jak jsem se od té skupiny odtrhl, vydal se na dlouhou procházku do lesa a v duchu si říkal: *Je to za tebou, Dougu. O cos přišel? O Nintendo a nějaký jiný pitomý krámy? Žiješ. Zůstaň klidnej, jdi dál.*

Příležitost pohnout se přišla o několik měsíců později. Navzdory bídným kvalitám mých škol a nekompetentním učitelům ze státní školy mne přijali na univerzitu v Indianě. Byl jsem tam asi týden a plánoval zabývat se studiem, na jehož konci mne čekala kariéra očního lékaře. Poté se udály útoky spojené s 11. zářím 2001. Vzpomínám si, jak jsem ve svém okolí vídával plačící omladinu z Východního pobřeží, i na své tehdejší myšlenky: *Páni, tohle je mnohem významnější, než jsem si myslel. Dougu, musíš na sobě pořádně zamakat a něco se o tom světě naučit.*

Změnil jsem svůj hlavní obor na politologii. Za čtyři roky započal můj poslední rok na vysoké a já začal docházet na pohovory s potenciálními zaměstnavateli, velkými, celosvětovými společnostmi jako Chase, Price Waterhouse, Nikko Salomon a DHL. Dokonce jsem mluvil i s náborářem od mariňáků o zápisu do jejich výcvikového programu na důstojníky.

Jednoho dne po přednášce jsem se zastavil u tabule s výčtem pracovních míst a spatřil vývěsku Ústřední zpravodajské služby. Napsal jsem na ni své jméno a za několik dní jsem obdržel pozvánku na informativní schůzku, jež se konala v kampusu. V určený čas jsem seděl v místnosti s dalšími třiceti nebo čtyřiceti ostatními studenty posledního ročníku a poslouchal tlustého maníka v černém obleku. Pověděl nám, že operační důstojníci pracují v zahraničí, sbírají informace a tvoří důležitou součást národní bezpečnosti.

Znělo to byrokraticky a abstraktně. Veškeré mé znalosti o CIA vyplývaly z filmů s Jasonem Bournem. V jednom okamžiku se jeden student dotázal na program CIA související s dronem Predator.

Šedesátiletý chlápek zareagoval odměřeně: „Tato schůzka není o tomhle tématu." Poté vyzval případné zájemce, aby požádali o místo online.

Někdy v březnu jsem mrknul na stránky CIA a udělal jsem to. O [redacted] později mi zavolala žena jménem Mary a zanechala mi zprávu ve znění: [redacted]

Zavolal jsem zpátky a nechal jí vzkaz na záznamníku: „Zdravím, Mary. Myslím, že jste si mě spletla s někým jiným. A v budoucnu byste mohla mluvit detailněji, protože nemám páru, kdo jste."

Za patnáct minut mi zazvonil mobil.

„Ahoj, tady Mary z [redacted]," oznámil hlas. „Dovolala jsem se Dougovi?"

„Ano. Ale nevím, kdo jste." Z mého sterea vyřvávalo na plné koule „Wheelz of Steel" od Outkastu.

„Jmenuji se Mary a vy jste vyplnil online přihlášku na [redacted]. Osvěžilo vám to paměť?"

„Ne. Ani ne."

„Šlo o pozici ve Washingtonu D. C."

„Myslím, že máte špatného člověka," trval jsem nadále na svém. „To jsem nebyl já."

„Ve skutečnosti sídlíme mimo D. C., v McLeanu, Virginii," snažila se mi Mary pomoci.

Musela mne považovat za idiota, protože jsem stále nevěděl, na co naráží.

„Jsem z organizace z McLeanu, které někteří lidé říkají [redacted]."

„Och," vyhrkl jsem. „Myslíte tím, že jste z CIA. Ano, vyplnil jsem přihlášku. Ano." Ztlumil jsem muziku.

Mary pokračovala: „V klidu o tom popřemýšlejte a já se vám zase ozvu. Zavolám vám zítra [redacted], ale nebudeme uvádět jméno naší organizace. Okay?"

„Okay, Mary. Fajn."

[redacted] mi zazvonil mobil. Zvedl jsem to a za krkem mi přitom seděla pořádná opice, která mi tam vylezla po večírku vysokoškolského bratrstva pořádaném předchozího večera.

Mary mne okamžitě začala zasypávat otázkami: „[redacted]?"

Odpověděl jsem dle svých nejlepších možností, ovšem ohledně jistých míst jsem tápal.

Mary nakonec prohlásila: „Dougu, připadáte mi jako sympatický chlapík, ale zdá se, že nejste v obraze ohledně aktuálních událostí. Navrhovala bych vám tedy, abyste začal číst *Economist* a navštěvoval internetové stránky nějakých předních novin, například *New York Timesu* a *Washington Postu*."

„Proč jste se mě nezeptala na Čínu nebo Japonsko, dvě země, které byly předmětem mého studia?"

„[redacted]. Budeme v kontaktu."

Toho léta, vyzbrojen vysokoškolským diplomem, jsem vzal práci u DHL se sídlem v Coloradu. Po šesti měsících jsem se dověděl o možnosti mého přemístění do Japonska. Nato se zčistajasna konal další záhadný telefonát. Volal mi muž, jenž tvrdil, že je z [redacted]

[redacted]

[redacted] později jsem se ocitl ve fádní konferenční místnosti s [redacted] ostatními mladými muži a ženami [redacted]. Dovnitř vstoupil vysoký chlap, rozdal nám [redacted] testy a vyzval nás, abychom je vyplnili.

Po vyplnění testu mne zavolali do kanceláře, v níž na mne maník v obleku začal chrlit otázky: „[redacted]?“

Já na ně odpovídal a on si psal poznámky. Pak mi podal kousek papíru a povídá: „Chci, abyste zítra přišel na tohle místo. Možná budete muset vyplnit několik dalších testů.“

„Okay. Ale když ty testy udělám, nabídnete mi práci?“

„To vám nemůžu říct.“

Následujícího rána jsem se zasekl v provozu a ukázal se na dané adrese s desetiminutovým zpožděním. Vešel jsem do místnosti a spatřil padesátiletého muže stojícího vedle projektoru přenášejícího diapozitivy na obrazovku, kterou sledovalo [redacted] dalších mladých mužů, kteří seděli na kovových skládacích židlích.

„Promiňte, ale bylo mi řečeno, abych se tady hlásil a zodpověděl nějaké otázky.“

Maník se bez jediného slova vrátil o tři čtyři diapozitivy zpátky, na ten s velkým [redacted] symbolem. „Jste tady kvůli tomuhle?“ Otázal se uštěpačně.

„Ano, pane.“

„Jednou z věcí, kterou se na této prezentaci naučíte, je důležitost včasných příchodů. Posaďte se.“

Tohle je po čertech ubohý, říkal jsem si v duchu. *Pořád mě zvou na pohovory a pokládají mi otázky, ale nic mi neřekli.*

Po prezentaci nás nechali vyplnit další testy a poté nám oznámili, že se máme následujícího dne hlásit na dalším místě.

Někteří účastníci protestovali. Jeden kluk namítl: „Chodíme do práce. Nemůžeme si pořád vymýšlet výmluvy a zdůvodňovat svoji nepřítomnost."

„Jestliže nedokážete lhát svému šéfovi, jak hodláte uspět v tomhle?" Odpověděl mu chlápek, jenž obsluhoval projektor.

Další den, další anonymní kancelář. Tentokrát jsem seděl naproti Afroameričance středního věku, která na úvod prohlásila: „Dnes vyhodnotíme vaše [redacted] inteligence."

Netušil jsem, o čem mluví.

[redacted]

[redacted]

Posadili nás do mrňavé kanceláře se stolem a dvěma židlemi. Předstírání nebyla má silná stránka. [redacted]

Žena vypadala rozhořčeně a cvičení ukončila. „Nechápete, jaký má tohle účel?“ Zeptala se mne. [redacted]

Byl jsem připraven odejít a vrátit se k práci v DHL. Chtěla ještě otestovat moje reakce na [redacted]. Ani v tomto případě jsem nezazářil.

Nakonec prohlásila: „Podle údajů z vaší složky jste byl vyhodnocen jako člověk, který umí rychle a pohotově uvažovat. Dnes jste však neuspěl, Dougu. Očekávala jsem, že si povedete lépe. Co za tím podle vás stálo?“

„Asi jsem nebyl připraven.“ Odpovídal jsem upřímně. „O ministerstvu zahraničí ani CIA nic nevím a fungování těchto operací nerozumím.“

[redacted]

Žena se zamračila. „Nečetl jste žádné knihy o CIA a způsobech naší práce?“

„Ani ne.“

„No, neuspěl jste v [redacted], Dougu, ale nikdy jste [redacted]. Doporučím tedy váš posun do další fáze. Prozatím vám přesto navrhuji přečíst si nějaké knihy." Poté mi podala číslo, na které jsem měl v případě nějakých dotazů zavolat.

Během následujících tří měsíců jsem jim volal každé dva týdny a vždy jim zanechal zprávu, ale neobdržel jsem žádnou odpověď.

[redacted] později jsem se to už chystal vzdát a zavolat tam naposledy. Tentokrát se ve sluchátku ozval ženský hlas:

„Jak vám mohu pomoci?"

„Jmenuju se Doug Laux. Volal jsem k vám přes [redacted], abych zjistil, jestli byla moje přihláška přijata, a nikdo mi nic neřekl."

„Och," zareagovala žena na druhém konci linky. „Příští týden se máte dostavit na pohovor do Washingtonu, D. C."

„Co prosím?"

„To vám nikdo nezavolal?"

„Ne, madam. Neměl jsem ponětí, že se moje přihláška dostala dále."

„Dobře, půjdete a [redacted]. Až se tam dostanete, zavoláte na tohle číslo a my vám řekneme, kde schůzka proběhne."

Lhal jsem a navykládal své šéfce z DHL, že táta onemocněl, a já se tudíž musím vrátit domů. Jakmile jsem se dostal do D. C., zavolal jsem na určené číslo. Řekli mi, abych [redacted]

[redacted]

[redacted]

Oznámil mi: „Neuspěl jste, což je škoda, protože vše, čím jste doposud prošel, bylo zbytečné."

Jedna má část se domnívala, že blufuje. Jiná část uvažovala, zda mu tato práce jednoduše moc nejde.

Nakonec jsem si pomyslel: *Srát na ně. Jestli mi zavolají, fajn. Ale nebudu procházet žádnýma dalšíma podobnýma kravinama.*

Uplynulo [redacted], než se mi opět ozvali a informovali mne, že se chystají spustit [redacted]

Tehdy mi docvaklo, že si musím své krytí začít vymýšlet sám. A musel jsem jednat rychle.

Jelikož jsem byl stále zaměstnancem DHL, nalhal jsem svým přátelům a rodině, že jsem zažádal o bezpečnostní prověrku, abych mohl cestovat jako „bezletenkový" cestující na nákladních letech DHL. Zdálo se, že mi to zbaštili.

[redacted]

[redacted]

O několik hodin později zazvonil mobil. Měl jsem za to, že mi patrně volá šéfka, a nechal hovor spadnout do hlasové schránky s tím, že jakmile si vyslechnu, co má na srdci, dokážu vykoumat nejlepší možnou odpověď.

Vzkazovala mi: „Zdravím, Dougu, dnes jsem o vás měla velice zajímavý [redacted] a ráda bych to s vámi probrala. Zavolejte mi, až budete mít příležitost."

Zavolal jsem jí za půl hodiny.

„Nechcete mi něco říct?" Zeptala se.

„Jasně. Slyšela jste někdy o *Economistu*?"

„Myslíte ten časopis?"

„Jo, ten časopis. Píšu pro ně článek, který možná otisknou."

„Vy?"

„Ano, já. Lidi z *Economistu* se chtějí ujistit, že nejsem naprostý kretén, který zničí jejich důvěryhodnost, takže provádějí rychlé [redacted]."

Ta slova vyzněla nepřesvědčivě již v okamžiku, kdy jsem je vyřkl.

„Vážně? To zní jako spousta záležitostí, kterými musíte kvůli článku v časopise projít."

„Četla jste někdy *Economist*?"

„No, nečetla. Ale ten gentleman povídal, že jste si zažádal o práci u americké vlády."

„To byla jen záminka. Článek pojednává o národní bezpečnosti."

Přemýšlela o tom a pak konstatovala: „To jaksi nedává smysl."

„Ani já tomu nerozumím." [redacted]."

Moje lež nakonec zafungovala dokonce lépe, než jsem si kdy představoval. Šéfová ve skutečnosti roznesla informace o mém psaní článku, který vyjde v *Economistu,* po celé společnosti. Mého příběhu se chytili lidé z informačního bulletinu společnosti a získal si i pozornost velkých šéfů. Bezpochyby to mělo podíl na mém jmenování okresním obchodním cestujícím roku.

Naštěstí se nic z tohoto nedostalo až do *Economistu*. Jak týdny plynuly, a já od CIA neslyšel žádné novinky, musel jsem šéfům vysvětlit, proč nebyl článek zveřejněn, a napovídal jsem jim další lži.

V [redacted] mi konečně zavolala dáma z [redacted] a informovala mne, že mi nabízejí práci: „Pošleme vám dopis, ve kterém bude uvedena nabídka práce u [redacted]. Také v něm naleznete výši svého platu – [redacted] ročně – a zmínku o vašem přesunu do D. C. Vytvoření vašeho krytí je však na vás."

[redacted]

[redacted]

Teď mi zbývalo oznámit kamarádům a rodičům, že opouštím práci s výplatní páskou o šesti cifrách u DHL, a jdu pracovat pro [redacted] (neexistující společnost). Rodiče na mě koukali jako na hlupáka.

Nemohl jsem je za to vinit. I mně to znělo absurdně.

3.

VÝCVIK

Život je takový, jaký si jej uděláte. Vždy byl a vždy bude.

ELEANOR ROOSEVELTOVÁ

Langley nesplnilo má očekávání, jež vznikla na základě četby románů Roberta Ludluma. Nemluvím o struktuře nebo působivém, supermoderním hardwaru. Myslel jsem si, že vstoupím do superorganizované a efektivní organizace z hlediska způsobu výcviku zaměstnanců.

Místo toho mne i ostatní nové rekruty prováděli vedoucí pracovníci několik dnů po budově, načež ukázali na kancelářskou kóji ve velké místnosti, v níž mě následně seznamovali s prací operačních důstojníků v terénu a informovali o tom, jak jim poskytnout podporu. Můj šéf, jenž dostal za úkol mne vyškolit, zodpovídal za celou oblast zemí a neměl buď čas, nebo chuť se mou osobou zabývat. Seděl jsem tedy u počítače v obleku a s novým párem kožených bot na nohou a myslel si: *Neupsal jsem se jim proto, aby se ze mě stal oslavovaný ouřada.*

Lidé se u mého stolu čas od času zastavovali a prohodili: „Dougu, potřebuju, abys mi našel [redacted].“

„Dougu, pošli tohle hlášení na [redacted].“

„Dougu, potřebuju tohle okopírovat, pronto.“

Viděl jsem film s Colinem Farrellem *Test*, a proto jsem se domníval, že mne za dva měsíce pošlou na Farmu (výcviková základna CIA v [redacted]), kde se budu učit nakopávat prdele po vzoru ninjů a proměním se ve verzi Jasona Bourna.

Záhy jsem však zjistil dvě věci: Zaprvé, Jason Bourne neexistuje. Ani náhodou. A zadruhé, nováčci se na Farmu obyčejně dostanou až za [redacted]. [redacted]! Nicméně všichni noví rekruti vyvíjeli velký nátlak, aby je tam poslali dříve. Já však nebyl sexy kočka, která se mohla na přední pozice onoho seznamu lidí, kteří na Farmu posléze putovali, „prokouřit“ – k čemuž skutečně došlo.

Ve snaze zažehnat nudu jsem ve volném čase navštěvoval interní knihovnu a louskal veškerou dostupnou literaturu pojednávající o provádění opravdových operací: Jak řídit zdroje, vyrábět výbušniny, uskutečňovat výslechy, uspořádat přepadení ze zálohy a určit, zda lidé nelžou. Také jsem se sám naučil mluvit arabsky.

V rámci svých administrativních povinností jsem bloumal po chodbách a hledal někoho bez obleku, kdo by mi mohl poradit, jak získat práci v terénu. Jednoho dne jsem narazil na prošedivělého chlapíka, který se právě vrátil z válečné zóny, a pověděl mu, že se chci věnovat tomuto typu záležitostí, o nichž jsem se dočítal v novinách, například lanařit zdroje a sledovat teroristy.

Zareagoval slovy: „Dougu, musíš se nad svojí kariérou zamyslet. Abys pokročil dále, potřebuješ načerpat kancelářské zkušenosti, které získáváš nyní.“

„Seru na kariéru,“ kontroval jsem. „Chci se zabývat vzrušujícími věcmi v přední linii. Pošlete mě do Iráku nebo do Afghánistánu.“

„Dobře," odvětil a přelétl mě očima. „Spojím tě s několika lidmi z [redacted]."

Když jsem se s nimi setkal, řekli mi: „Pravděpodobnost, že s námi půjdeš do válečný zóny, je mizivá."

„Proč?"

„Protože nejsi z Navy SEAL nebo člen Delta Force, což znamená, že nedisponuješ operačními zkušenostmi z ‚tier-one'[1]."

Co to, kurva, je?

Zjistil jsem, že CIA by na pozici řídícího důstojníka vycvičila spíše bývalého člena Navy SEAL než někoho jako já, který jsem se na řídícího důstojníka školil, dala mu zbraně a umožnila projít bojovým výcvikem. Později jsem tento postup shledal naprosto scestným. Vypěstovat v někom šarm a empatii je ve srovnání s výcvikem ve střelbě z M4 na cíl daleko složitější.

Jinými slovy, jste-li přátelská osoba bez předsudků, s otevřenou myslí a máte-li všeobecně kladný vztah k ostatním lidem, poměrně snadno si zvyknete na cizí prostředí, přizpůsobíte se mu a budete dobře snášet různé situace. Na druhou stranu, jste-li emocionálně uzavřený jedinec, budete s obtížemi navazovat kontakt s nějakým maníkem z Tálibánu na afghánských hranicích.

Byl jsem zklamán. Neupsal jsem se jim, abych trávil většinu času sezením za stolem, odpovídáním na depeše a posíláním zpráv na různá místa. Ke svému překvapení jsem zjistil, že většina nových rekrutů v mém okolí svoji práci zbožňuje a díky zaměstnání u CIA se považují za nejskvělejší lidi na planetě. Chtěli vykonávat náplň práce většiny řídících důstojníků: získat místo na velvyslanectví v zahraničí, vyrážet za prací na společenské akce s koktejly a možná [redacted].

Tito lidé si své krytí vybudovali snadno. Přátelům a rodině oznámili, že pracují pro ministerstvo zahraničí. Navíc se málokdy společensky stýkali a randili s někým mimo Agenturu.

Uzrálo ve mne rozhodnutí: Buď budu ve válečné zóně pracovat na supertajných operacích, nebo končím. A netoužil jsem trávit čas s kolegy a bavit se s nimi o práci. Byl jsem třiadvacetiletý týpek, který se občas rád choval neurvale, prováděl nějakou tu neplechu, pil whiskey a balil roštěnky. Kvůli omezení vztahujícímu se na drogy a konzumaci alkoholu, jež v rámci Agentury platilo, a vy jste si jím museli řídit, aby vás přijali, byla velká část mých kolegů puritánská, upjatá a nudná, jakýsi mix sestávající z trošky knihomolů a spousty mormonů z Utahu.

Jelikož mormonům jejich náboženství zakazuje pít, kouřit nebo užívat drogy a obyčejně plnili zahraniční mise, kvůli čemu se naučili další jazyk, perfektně odpovídali profilu CIA.

Potíž vězí ve skutečnosti, že se z nich obecně stanou špatní operační důstojníci, neboť nemají žádné zkušenosti s jednáním se širokou paletou lidí, zejména s nejběžnějšími typy (jedinci bez skrupulí z nízké sociální vrstvy, kteří jsou nezřídka zapleteni do všemožné drobné kriminální činnosti a kteří udělají za peníze cokoli), z nichž se obyčejně stanou zdroje a za prachy jsou ochotni vyměnit svá největší a nejtemnější tajemství.

Byl jsem odhodlán vést svůj vlastní život. Našel jsem si tedy spolubydlícího Austina, divocha z Ohia. Šest večerů v týdnu jsme trávili vymetáním barů a pařením, musel jsem však vzít roha pokaždé, když se na scéně objevily drogy.

Zábavné večery v Georgetownu však nedokázaly vykompenzovat nudu prožívanou v práci. Po roce stráveném na pozici [redacted] jsem se rozhodl vybrat si naráz veškerou nahromaděnou dovolenou a odjet co nejdále od D. C. Za dva týdny jsem se vzbudil v *uyangiin ger* („domově textů“, respektive mongolské jurtě) v Gobi. Následující měsíc jsem tuto poušť a mongolské stepi projížděl křížem krážem na velbloudech a koních. Po večerech jsem pojídal koninu a popíjel *kumys* (alkoholický nápoj z kvašeného kobylího mléka), a to v takovém množství, až

mne můj průvodce začal přezdívat Kumys ni Chán (Král Kumysu). Já mu říkal Orel. Orel mne naučil, jak s pomocí jeho vycvičeného orla skalního lovit šedé sviště a vlky. Byl to ostřílený, zocelený týpek.

Měsíc jsem si takto hrál na kovboje, načež jsem se vrátil ke každodenní ubíjející nudné rutině v Langley a začal chodit s roztomilou brunetkou Hannah, [redacted]

Byl jsem pevně rozhodnut zachovat si své krytí a nabulíkoval jí, Austinovi i ostatním přátelům, že pracuji pro [redacted] (soukromou společnost). Hannah věděla, že je to lež, a tím pádem se do našeho vztahu okamžitě vkradla nedůvěra.

Mezitím jsem na ústředí trávil každou hodinu každého dne snahou vykoumat, jak se dostat na Farmu, kde bych konečně prodělal výcvik a stal se kompetentním k provádění operací. Jednoho dne do naší kanceláře ze země, kterou měla administrativně na starost sekce, k níž jsem byl přidělen, dorazil jeden horkokrevný velitel služebny (COS). Požadoval po mém šéfovi (veliteli skupiny) přepsanou zprávu o konkrétní teroristické partě a chtěl ji na svém stole do patnácti minut.

Šéf opáčil: „To je nereálné."

„To, kurva, je!" Zařval velitel. „Před dvěma týdny jsem vám poslal depeši, ve který jsem přesně o tohle žádal. Kde to máte?"

Brunátný šéf přešel k mému stolu a snažil se naznačit, že za tento úkol jsem zodpovídal já. Typické krytí vlastního zadku.

„Šéfe, ve skutečnosti jsem tu depeši četl a před dvěma týdny začal vypracovávat pracovní verzi. Za deset minut to máte na stole."

Do pěti minut jsem položil návrh zprávy na velitelův stůl. Vyběhl ven, našel COS na chodbě a návrh mu předal.

Asi za hodinu se velitel služebny do naší krypty opět zatoulal s hlášením v rukách a prohlásil: „Tohle je vážně dobrá analýza. Díky."

Veškerou smetanu slízl můj šéf. Později toho odpoledne mne zatáhl stranou a povídá mi: „Hej, Dougu, oceňuju, cos udělal. Nezapomenu ti to."

[redacted]

Konečně jsem mířil na Farmu!

Mělo to však i svoji stinnou stránku. Odchod na Farmu znamenal, že budu pravděpodobně muset ukončit svůj vztah s Hannah, protože mne tam čekal čtyřměsíční výcvik a poté se dalo očekávat nasazení v zahraničí.

Hannah nedávno přijala práci v New Yorku, takže jsem za ní zajel a rozpačitě ji informoval o svém přemístění do Newport News ve Virginii. V průběhu prvního večera neřekla nic, leč vzbudila mne brzy následujícího rána.

„Dougu, vím, že nejsi [redacted]. To je fakt. Takže mi teď, prosím, nelži."

Nebylo snadné snažit se ji ignorovat, když na sobě měla jen tílko a tanga.

„Pracuješ pro CIA."

„Cože?"

„Vím, že pro ně děláš. Chápu, že o tom nemůžeš mluvit, ale miluju tě a chci s tebou být. Jestli musíš odejít kvůli práci, prostě mi to řekni, ale nekrm mě nějakýma nesmyslnýma výmluvama o přeložení do Newport News."

„Hannah, omlouvám se, ale nevím, co na to říct."

„Přestaň s tím, Dougu. Prostě s tím přestaň, okay? Když mi prostě popravdě povíš, co děláš a kam odcházíš, počkám na tebe, ale potřebuju vědět, co se děje. Potřebuju toho být součástí, nebo budeme muset náš vztah ukončit a posunout se dál."

Nesmírně jsem s ní soucítil, ale současně si uvědomoval, že když jí povím pravdu, budu jí muset svěřit své tajemství, které by musela po zbytek života nést na svých bedrech. Zvolím-li mlžení, Hannah bude nadále pokračovat ve svém hodnověrném popírání. Bylo to obtížné rozhodnutí, takové, jež jsem od té doby opětovně přehodnocoval tisíckrát.

„Hannah…, nepracuju pro CIA, ale *stěhuju* se do Newport News. Zachovat náš současný vztah bude vážně obtížný…, a já si myslím…, myslím, že bude nejlepší, když to prostě namísto protahování a dlouhého loučení ukončíme."

Cítil jsem se příšerně. Hannah ze sebe nedokázala vypravit jediné slovo. Dlouze jsem ji objal a navrhl, že se vrátím do D. C. Přikývla a potlačovala slzy.

Následující dva týdny jsem o ní neslyšel a tuto dobu jsem využil k vyřízení praktických záležitostí: Prodal jsem auto, zbavil se nábytku a obdaroval jsem přátele elektronickými spotřebiči. Hannah mi napsala o víkendu před plánovaným odcestováním na Farmu z národního letiště Ronalda Reagana a sdělila mi, že se se mnou z New Yorku přiletěla rozloučit.

Než jsem nastoupil do metra a odjel ji na letiště vyzvednout, zašel jsem do květinářství v Georgetownu a koupil jednu rudou růži s kartičkou. Květinářka se mne zeptala, pro koho růži kupuji.

„Jen se snažím být pro jednou milej chlap."

„Nesnažte se. Prostě jím buďte."

Jakmile Hannah vstoupila do mého bytu, uviděla, že je zcela vyklizen, až na matraci na podlaze.

„Co se děje? Už jsi přestěhoval nábytek?"

„Ne, prodal jsem ho."

„Proč?"

Opět jsem musel lhát: „Zaměstnavatel mi zajistil vybavený byt."

„Vybavený byt? To znamená, že tě povýšili?“

„Tak trochu. Jo.“

„To je skvělý.“

Páteční večer a sobotu jsme strávili společně. V neděli po obědě jsem ji musel přimět odejít, poněvadž mne měl ve čtyři vyzvednout kolega z práce.

Ve skutečnosti se s ním již setkala a on jí namluvil, že pracuje na ministerstvu zahraničí. Jak bych jí asi vysvětlil, že nějaký týpek z ministerstva zahraničí veze mě, [redacted], na jih do Newport News? (Čtyřhodinová jízda.)

Hannah v sobě nezapřela drahouška a zeptala se: „Nemůžu s tebou počkat, dokud tě nevyzvedne?“

„Byl bych radši, kdybys se mnou nečekala,“ odvětil jsem a vyhodil matraci z balkónu do kontejneru.

„Proč? Kdo tě ve skutečnosti vyzvedne? Nějaká jiná?“

„Ne! … Samozřejmě, že ne. Tohle bych ti nikdy neudělal, Hannah.“

Rozbrečela se. „Zase mi lžeš o své práci. Sakra, Dougu. Proč mi tohle děláš?“

Jako kdyby náš rozchod v New Yorku nebyl už tak dost špatný, nyní jsem se cítil jako nejhorší lidská bytost na Zemi. Přešel jsem k vestavěnému šatníku a popadl jedinou brašnu, kterou jsem si s sebou bral na Farmu, a zakoupenou růži s kartičkou. Když Hannah růži spatřila, zmocnil se jí hysterický záchvat. Pamatoval jsem si, že jsem jí věnoval jedinou růži na našem prvním rande.

S pláčem jsem ji vyprovázel ven a zamával na taxík.

„Hannah, já… omlouvám se, že chodit se mnou byla taková noční můra,“ vypravil jsem ze sebe a zadržoval slzy. „Já, uhhh…, miluju tě, Hannah. Jsi první žena, kterou jsem kdy miloval, takže tohle je pro mě vážně, vážně těžký a je mi z toho na nic, ale musím jít. A… koupil jsem ti tuhle růži s kartičkou. Prosím, přečti si ji až doma v New Yorku.“

„Okay, Dougu. Sbohem. Miluju tě. Dávej na sebe pozor, prosím."

Kdysi jsem četl následující větu: Kouzlo vaší první lásky spočívá v nevědomosti, že může někdy skončit. Díval jsem se na taxík ujíždějící po M Street a tvrdě mne přitom zasáhla definitivnost našeho vztahu.

Když jsem se za čtyři hodiny chystal odevzdat svůj mobil ostraze na Farmě, přišla mi esemeska od Hannah: „Přečetla jsem si tu kartičku. Ničíš mě, Dougu. Jsi láska mého života, ale tohle už je nad moje síly. Jestli někdy opustíš Newport News, dej mi vědět. Jinak s tebou už nadále nemůžu mluvit. Sbohem. A díky."

Místo sebelítosti jsem se snažil soustředit na nadcházející úkoly. Zpočátku jsem absolvoval spoustu lekcí ve třídě, například jsem se učil o životním cyklu agenta, který zahrnuje vytipování, vyhodnocení, vývoj, řízení a „terminaci". Učili nás o významu každé této fáze a jak vyplnit všechny potřebné papíry. Zjistil jsem, že pro každé setkání se zdrojem existují přibližně [redacted] formuláře, jež musejí být vyplněny, a [redacted], které musejí být napsány.

Hodně jsme se věnovali hraním různých rolí, v nichž jsme jednali jako důstojníci praktikující pohovor, a vyvíjeli zdroje. Zpočátku, vypořádával-li jsem se se šedesátiletým bělochem, který se vžil do role islámského teroristy, a musel si získat jeho důvěru, vstupoval jsem do místnosti a začínal mluvit o nějaké pasáži z Koránu. Jeho zájem velice rychle vyprchal.

Zjistil jsem, že ačkoli instruktoři hrají roli agentů, pod tím vším zůstávají sami sebou. Začal jsem to tedy „válet" na jejich skutečnou osobu, namísto té předstírané. Když jsem zaslechl, že jistý instruktor miluje fotbal, žvanil jsem o Redskins. Přestože to bylo padlé na hlavu, mé výsledky se dramaticky zlepšily.

Mezi jednu z mých nejoblíbenějších částí výcviku patřilo učení se, jak provádět SDR[2]. [redacted]

[redacted]. Tato se konala v odporných čtvrtích, takže jste nezřídka narazili na nějaké podělané sračky. Jednou jsem se ocitl ve městě, v němž bez ustání lilo, a prokřehlý a celý promoklý jsem narazil na dva somráky, kteří vytloukali duši z jiného somráka. Srazili ho k zemi a on hlavou narazil do obrubníku. Jeden z pobudů po něm nadále dupal.

Můj instinkt lidské bytosti mi velel pomoci chlapíkovi na zemi, ale jelikož jsem byl [redacted], neměl jsem u sebe mobil, [redacted]. Absolvoval jsem výcvik brazilského jiu-jitsu, a tudíž jsem věděl, že v boji zblízka bych pravděpodobně dokázal oba vandráky vyřídit. Nicméně mi nebylo známo, nemá-li u sebe jeden z nich (nebo oba) nůž nebo pistoli.

Zvedl jsem ze země kámen, mrštil jím a zasáhl jednoho z útočníků do zad. Otočil se a zahulákal: „Co to, kurva?“

„Běž do prdele!“ Zařval jsem na něho. „Volám poldy.“

Somráci se štrachali pryč a častovali nadávkami mě i mou nepřítomnou mámu. Chlápek na zemi ztratil vědomí a krvácel. Poprosil jsem místní, kteří se přišli podívat, co se děje, aby zavolali na policii. Nikdo z nich na můj požadavek nezareagoval.

Prošel jsem tedy okolo jednoho bloku domů, našel telefonní automat a vytočil 911.

O několik měsíců později jsem se nacházel v jednom městě na východním pobřeží s kontrasledovací skupinou za zadkem. [redacted] Klíčové bylo nedat jim vědět, že o jejich přítomnosti vím. Musel jsem je ukolébat a navodit v nich pocit sebeuspokojení, aby provedli nějakou botu.

Předtím mi odečetli nějaké body za návštěvu ve Starbucksu a komunikaci s jiným zákazníkem.

[redacted]

V tomto konkrétním SDR jsem chtěl zaválet. Bylo dlouhé a zavedlo mne z jednoho konce města na druhý, což zahrnovalo cestování vícero dopravními prostředky – autobusy, taxíky, metrem. Právě jsem procházel fakticky děsným přilehlým okolím a zastavil jsem se u venkovního stánku s ovocem, abych si koupil pytlík pomerančů.

Pokračoval jsem dále po chodníku a najednou vidím, že mi v cestě stojí šest stop a osm palců vysoký feťák na cracku a zastrašuje mne pohledem. Nechtělo se mi přejít na druhou stranu ulice, neboť tento skutek by byl považován za „upozorňující".

Došel jsem na deset stop od něho a všiml jsem si plastového pera upraveného do kudly v jeho ruce.

Skvělý. Ubodá mne k smrti v mé vlastní zemi, poněvadž nechci upozornit kontrasledovací tým za sebou.

Ze vzdálenosti čtyř stop jsem toho maníka pozdravil: „Ahoj. Jak se vede?"

Zvedl ruku s kudloperem do výše a z očí mu koukala vražda.

Povídám: „Projdu kolem tebe. Okay?"

Zjevně ne, neboť se vrhl vpřed kudlou napřed. Praštil jsem ho pomeranči do břicha a zavrčel: „Na, dej si nějaký pomeranče!"

[redacted]. Na rohu jsem se ohlédl a viděl, jak ten týpek pomeranče omrkává.

Po týdnu stráveném SDR jsem obdržel vyhodnocení. Posuzující důstojník mi oznámil: „Získal jste neuspokojivou známku za úterní SDR, jelikož jste kontaktoval člověka, jehož pokládáme za váš zdroj, a předal mu pytlík s pomeranči."

„Já mu je nepředal, ale praštil ho jimi, protože měl v pracce kudlu a chystal se na mě zaútočit."

„To jsme nezpozorovali."

„Nenasadili jste na mě špehy? Neviděli jste, co se děje?"

„No, možná jste se rozrušil a něco se vám zdálo, Dougu."

Pro mě za mě.

Dny na Farmě byly dlouhé, náročné a obyčejně začínaly v [redacted]. Každé ráno jsem vybíhal v šest a vídával ženy a muže vycházet z pokojů toho druhého. Mne však prohánění pětky železa na firemním greenu nikterak nelákalo, takže jsem se řídil heslem „co je v domě, není pro mě".

Každý druhý víkend jsme z Farmy vypadli a já si raději zajel do Washingtonu a setkal se s kamarády. Během jednoho z těchto víkendů (po dvou měsících strávených na Farmě) jsem se seznámil s Kate. Ač jsme si okamžitě padli do oka, zdráhal jsem se příliš se s ní zaplést, jelikož jsem se stále vzpamatovával ze vztahu s Hannah, a usoudil jsem, že mne brzy čeká nějaké to nasazení.

Před dokončením výcviku na Farmě nás všechny požádali o vyplnění formulářů a uvedení divizí, k nimž se preferujeme připojit. Většina chlapů si vybrala divizi pro východní Asii a většina žen zvolila Evropu, respektive Afriku. Já sepsal své preference v tomto pořadí:

1. Jakákoli divize ochotná mne okamžitě poslat do Afghánistánu.
2. [redacted] kuchařská divize. (Posílali vařit kuchaře do jídelen.)
3. [redacted] (vnitřní bezpečnostní eskorty Agentury)

Tento seznam se stal tématem konverzace ostatních účastníků výcviku, kteří nemohli uvěřit, že jsem měl koule něco takového odevzdat.

Následujícího dne (po dokončení výcviku) nám nařídili, abychom se dostavili k personálnímu šéfovi své divize. Poněvadž jsem žádnou konkrétní neuvedl, poslali mne na oddělení lidských zdrojů. Ze své nově nabyté pozice oficiálně uznaného řídícího důstojníka (CO) jsem byl odhodlán dát managementu vědět, že mé dny análního alpinisty skončily. Na oddělení lidských zdrojů jsem tedy vkráčel v tričku a džínách. To jsem nikdy předtím neudělal a tento kousek bych ani znovu nezopakoval.

Přivítala mne dáma se značnou nadváhou, které kvůli vydatnému pocení neustále sjížděly brýle z nosu. „Dostali jsme vaše papíry, Dougu, a poněvadž jste do nich nic neuvedl, posíláme vás do Bagdádu s doporučením vašeho přemístění do divize pro Blízký východ, k němuž dojde časem."

„Máte nepřesné informace. Uvedl jsem Afghánistán, ne Irák. Je mi jedno, která divize mne do Afghánistánu pošle, dostanu-li se tam co nejrychleji."

Dáma si posunula brýle na nose a zaskřehotala: „Nejste v pozici, v níž byste o tomhle mohl rozhodovat, drahoušku. Takže jdete do Bagdádu, ať se vám to líbí, nebo ne."

„Nejdu."

„Promiňte?"

„Heleďte, jestli vám to nedošlo ze způsobu, jakým jsem vyplnil formulář, nemám náladu tady s vámi šaškovat, a chci, abyste mě poslali na jeden z FOBů. Devadesát devět procent důstojníků žadoní, aby je tam *neposlali*. Já tam chci, takže by to neměl být problém. Zapomeňte na Bagdád a nasaďte mne do Afghánistánu. Buď mi vyhovte, nebo mi dejte vyplnit formuláře na neplacený volno (LWOP) a já si půjdu na rok zalyžovat, zatímco to budete řešit."

Po těchto slovech jsem odešel do auta, přidal jsem na hlasitosti „Show me how to live" od Audioslave a ujížděl domů s plynem přišlápnutým až k podlaze.

Moje taktika zafungovala. Za několik dní mne zařadili do programu s výukou paštštiny a řekli, že po dokončení kurzu pocestuju na FOB.

Můj vztah s Kate se začínal ubírat vážnějším směrem během téhož roku, kdy jsem se učil paštsky. Ze sedmi večerů v týdnu jsme ven vyráželi ve čtyřech až pěti případech a noci trávili v bytě toho druhého, což je důkaz, že jsem se ze své zkušenosti s Hannah vůbec nepoučil.

Následovala nevyhnutelná otázka: „Kde pracuješ?"

„Jsem konzultant a pracuju na programu pro aktualizaci [redacted] počítačů." (Lež.)

„Kde máš kancelář?"

„V Rosslynu." (Další lež.)

„Och, v tom případě tě tam hodím. Jedu tím směrem."

„To je v pohodě. Rád jezdím metrem."

Po této odpovědi se na mě podívala jako na blázna, neboť na pomalost tohoto dopravního prostředku jsem si v jednom kuse stěžoval.

Rovněž vyvstala otázka, kam s určitými věcmi, které jsem před ní chtěl schovat, například košili s všitou kapsou na pistoli nebo přibližně třicet jazykových knih o paštštině. Knihy nakonec putovaly do suterénu, a já se tedy v Katině přítomnosti nemohl věnovat svému studiu.

Ostatní věci denní potřeby, jako svoji placku, hlášení a brožurky, jsem uložil do šuplíku od komody, do něhož vždy ještě navíc přišla na stejné místo nastražená penny. Kdyby tedy někdo zásuvku otevřel, mince by vypadla.

Považoval jsem za přirozené, že Kate v jistém okamžiku byt prošmejdí. Když jsem si penny spadené na podlaze všiml poprvé, nic jsem neřekl. Následujícího dne se penny na zemi objevila znovu.

Za několik týdnů po této události jsme jednou večer dojedli přinesenou čínu. Kate se na mne obrátila a poznamenala: „Myslím, že mi o své práci neříkáš pravdu."

„Jaks na to přišla?"

„Nenaštvi se, Dougu, ale nedávno jsme uklízela nějaké tvé prádlo, a když jsem otevřela vrchní šuplík, zahlídla jsem tam dost podivných věcí."

„Jakých?"

„Nevím. Nějaký podivný psaný text a knihy o Blízkém východě."

„Jestli tě to trápí, proč jsi něco neřekla dřív?"

„Viděla jsem to teprve včera."

„Ne, neviděla. Stalo se to před dvěma týdny."

„Ne."

„Ano, ve čtvrtek čtrnáctýho a v pátek patnáctýho."

„Jak to víš? Máš tam bezpečnostní kameru?"

Došlo mi, že to není zrovna obvyklé téma pro rozhovor s přítelkyní, a zmlkl jsem. Kate vstala a vydala se ke dveřím. Před odchodem poznamenala: „Děsíš mě, Dougu. Musím o celém tomhle vztahu popřemýšlet."

Vyběhl jsem za ní a doprovodil ji domů. Randili jsme spolu osm měsíců a já se do ní zamilovával. Rozpolcen, sám sebe jsem se ptal: *Bude lepší, když to s ní hned skoncuju? Co mám dělat? Nemůžu jí povědět pravdu. Nechci, aby to skončilo jako s Hannah.*

Za několik dní mi zavolala a vyzvala mne: „Pověz mi, k čemu ty věci jsou."

Zalhal jsem a odvětil: „Pracuju na další zakázce, o který nemůžu mluvit. Spolupracujeme s armádou na záležitostech ohledně IED[3]."

„A co ten divnej text?"

„To je arabština," odpověděl jsem a opět zalhal. „Zajímá mě a chtěl bych se ji naučit."

„Řekni mi pravdu. Jsi terorista?“

„Ne, Kate. No tak. Jsem běloch z Indiany.“

Během příští návštěvy čmuchala v šuplíku znovu. Jelikož jsem jí prozradil svůj trik s mincí, umístila ji zpátky, ale na jiné místo. V mezidobí jsem všechny věci s výjimkou odznaku přemístil ze šuplíku jinam.

Název mé Agentury se na odznaku dohledat nedal, ovšem na zadní straně byla uvedena poštovní adresa, na kterou měl být odznak v případě nalezení poslán. Kate si ji vygooglila a zjistila, že je to PO box využívaný [redacted] (mým opravdovým zaměstnavatelem).

Nicméně mlčela a ozvala se až za dva měsíce, během společného večera s přáteli. Po několika vodkách se na mne otočila s otázkou: „Kdy mi hodláš říct, že jsi ve skutečnosti špion z CIA?“

Málem jsem spadl ze židle. „Cože?“

„Vygooglila jsem si adresu toho PO boxu ze zadní strany odznaku a tohle jsem zjistila.“

Její slova mne šokovala. Nevěděl jsem, co na to říci, a vyšel jsem z baru ven. Kdyby Agentura zjistila, že jsem lidem vyjevil pravdu o svém skutečném zaměstnání, mohli by mě vyhodit.

Když mne Kate dohnala, vysvětlil jsem jí, že pro CIA nepracuju a že mi ten odznak umožňuje přístup jak do jejich budovy, tak do dalších vládních kanceláří okolo města.

Zbaštila to. Lží však začalo přibývat a já se dostával pod tlak. Jednoho odpoledne jsme se procházeli po Georgetownu a přitom potkali mého kamaráda, který se mě zeptal: „Jak jde ta [redacted] zakázka?“

„Och, v pohodě.“

Jakmile odešel, Kate se mne zeptala: „Proč se ptal na [redacted] zakázku? Tvrdils, že pracuješ na [redacted] zakázce.“

„Proč? Protože je z [redacted] a nemá o tom vědět.“

„Och.“

Jindy jsem si dělal řidičák na motocykl, protože Agentura považovala za pravděpodobné, že budu na jedné v Afghánistánu jezdit. Kate jsem se s tím nesvěřil, neboť jsem se obával, že by se tím trápila, ale zmínil jsem se o tom jinému kamarádovi.

Jednoho dne jsme na něho narazili v restauraci a on se otázal: „Až si koupíš motorku, bude to honda, nebo harley?"

Kate na něho zírala a povídá: „Doug na motorce ani neumí jezdit."

„Ale umí. Dělal si řidičák."

Kate se na mne otočila: „Vážně, Dougu? Kde na to bereš čas?"

V duchu jsem sám sobě v prvé řadě vynadal, že jsem se o tom kamarádovi vůbec zmínil. Bylo téměř nemožné se do svých historek nezamotat.

Později jsem se dověděl toto: Mnoho mých kamarádů považovalo mé záhadné chování za úmyslné. Prostě si mysleli, že se snažím vyvolat dojem zajímavějšího života oproti skutečnosti. Někteří z nich se paradoxně domnívali, že chci, aby mne považovali za špiona.

Koncem roku 2009 jsem uvažoval, jak se zachovat ohledně Kate. Velice jsem o ni stál a miloval ji, ale v létě 2010 mne čekalo nasazení. Nebylo by spravedlivé nechat ji čekat rok nebo i déle.

Nato se odehrály události v Chóstu. Agentura mne okamžitě přihlásila do dvoutýdenního kurzu zaměřeného na zacházení se zbraněmi s tím, že odjíždím ani ne za měsíc. Po ukončení kurzu jsem se vrátil do D. C., abych si rychle sbalil vybavení a opět rozdal veškeré věci ze svého bytu.

Rovněž jsem informoval Kate, že musím kvůli zakázce na Havaj a odjíždím za čtyři dny. Nepřekvapivě přijala ty novinky špatně.

„Kdo se, kurva, stěhuje na druhou stranu světa za čtyři dny? Běž do hajzlu, Dougu. Jak dlouho jsi o tomhle věděl?"

„Přísahám, Kate…, právě mi to řekli." Následujících pět hodin se neslo v duchu slovního přetahování. Vlastně to ani hádání nebylo, Kate spíše kladla naprosto logické otázky a já na ně vyhýbavě odpovídal.

Právem naštvaná zakřičela: „Měla jsem od tebe odejít před měsíci, když jsem tě považovala za teroristu. Nejsi jen terorista, kterej vyrábí bomby, terorizuješ i *emocionálně*!"

S tím se jako smršť rozběhla z vlastního bytu a práskla za sebou dveřmi.

Následujícího rána jsem se dostavil na ústředí CIA, kde na mne čekalo další překvapení. Místo do Chóstu mne poslali na základnu Vádí (není to pravé jméno), což byla tajná, mimořádně nebezpečná základna [redacted], umístěná velice blízko u [redacted] (jiné země).

Nadřízení mi vysvětlili, že COS v Afghánistánu se po bombovém útoku v Chóstu rozhodl změnit strategii a zaútočit přímo na lidi, kteří zabíjeli naše vojáky pomocí sebevražedných vest a IED. Věřili, že většina těchto zařízení přichází z [redacted] (přes hranice), a chtěli, abych vystřídal ve službě [redacted], jehož jsme momentálně měli na základně Vádí.

[redacted]

„Ano, pane," odpověděl jsem a očekával, že mi po příchodu do Afghánistánu bude poskytnut podrobnější brífink a srozumitelný soubor cílů a úkolů.

Páni, jak jsem se mýlil.